

Forslaget til Rigsdagsbeslutning sættes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Forslaget til Rigsdagsbeslutning (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 102 Stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet Landstinget Meddelelse om denne Vedtagelse.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Tillægsafgiften paa Vin.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 4369).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan kun behandles i dette Møde, naar Tinget giver sit Samtykke dertil. Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Op- hold). Det er givet.

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Drachmann: Under Hensyn til det foreliggende Lovforslags hele Betydning skal jeg, uanset at vort Ændringsforslag blev nedstemt ved anden Behandling, opfordre mine Meningsfæller til at stemme for Forslaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges enstemmigt med 103 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Landstinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ordning af Statens Forhold til Den danske Landmandsbank, Hypothek- og Vekselbank.

Forhandlingen genoptoges.

Axel Dam: I Modsætning til de andre politiske Partier paa Rigsdagen stilles Retsforbundets Repræsentanter i Dag for første Gang overfor Spørgsmaalet om Landmandsbanken. At vi ikke har noget Medansvar for, hvad der tidligere er sket, skal jeg ikke paaberaabe mig som nogen Fortjeneste, da vi jo hverken har haft nogen Anledning til at deltage i Ansvarret eller nogen Anledning til at fralægge os Medansvarret. Men overfor det, som forestaar, stiller Sagen sig noget anderledes. Vi kunde maaske nok forsvare ikke at deltage i Afstemningen om Forslag, hvis Konsekvenser vi ikke kan se til Bunds i, saa meget mere som vore Stemmer maaske ikke vil faa nogen Betydning ved Afgørelsen, derimod mener vi ikke at kunne sidde som tavse, neutrale Tilhørere til Debatten om denne Sag. Vort Mandat paalægger os som en Pligt i en for Landet saa alvorlig Sag at belyse Sagen ogsaa fra vort Synspunkt, og hvor meget det end er Fremtiden, det drejer sig om, kan vi, da vi, som sagt, første Gang i Dag staar overfor det Spørgsmaal, ikke lade Fortiden helt uomtalt, skønt heller ikke vi ønsker at rippe op i gamle Skader eller rive i Saaret mere end nødvendigt for Fremtidens Skyld.

Vi ser en historisk Retfærdighed i, at det er en Venstreregering, der skal ordne denne fortvivlede Sag. Det fortvivlede ligger efter vor Mening i to Ting. For det første deri, at en retfærdig Løsning af dette Spørgsmaal er umulig. En hvilken som helst Ordning vil nemlig komme til at gaa ud over uskyldige og kun i ringe Grad over de skyldige, der vel allerede er ramt i saa høj Grad, som det er muligt at ramme dem. For det andet deri, at den reelle Afgørelse vel ikke en Gang kan træffes i denne Sal, alene efter hvad man her maatte foretrække af de Løsninger, som man kunde tænke sig. Hvis det, som vi tror, mere er Storkapitalen end Rigsdagen, der behersker Situationen i det nuværende kapitalistiske Samfund, kan vi let blive nødt til at gaa ind paa den Ordning, som den udenlandske Kapitals Repræsentanter vil foreskrive eller tilbyde os. Fra vort Synspunkt hører det imidlertid med til en forsvarlig Løsning af Sagen, at Folkets Øjne aabnes for dette Forhold, som endnu er en lukket Bog for mange. Næsten værre end det pekuniære Tab, Katastrofen har medført, hvor stort det end er, vilde det efter vor Mening være, om der blev strøet Sand over Fortiden paa en saadan Maade, at man ikke drog den rette politiske Lære af de dyrekøbte Erfaringer